

ща всрѣдъ грохота на жестокия бой и възвѣрна въдушевлението, което е винаги било основа на голѣмитѣ и величави победи, събирани отъ българската армия по бранитѣ поля. И въ такива величествени моменти се забравятъ всички мъжи, всички страдания и всѣки се отдава на една мисълъ, на една крайна цѣль — победа надъ врага.

Поручикъ Бозаджиевъ, адютантъ на полка, по собствена инициатива отправилъ полковата поддръжка — 4-а рота, да помогне усилията на полковия командиръ да спаси положението на лѣвия флангъ, веднага я повръща къмъ пленената батарея, като насочва за тамъ малцината още събрани борци, отъ най-различни разстроени роти и намирашитѣ се наблизко македонски доброволци комити.

Подпомогнатъ отъ поручикъ Атанасъ Бояджиевъ, отъ 4-а рота и поручикъ Мухтаровъ, началникъ на разузнавателното бюро при батареята, съ единъ невижданъ до сега устремъ се спускатъ къмъ завзетия отъ сърбитѣ върхъ. Страшното ура, което се поде отъ стотицитѣ гърла за мигъ заглуши тътена на таранитѣ и до като врагътъ се окопоти и вземе мѣрки да се защити е пометенъ.

Никога жестокостта на войната не е достигала до подобно умопомрачение отъ мѣстъ. Тамъ горе около батареята, дето пристигамъ заедно съ капитанъ Планински, идящъ да помага съ своята рота и поручицитѣ Мечковъ и Гурулечовъ съ части отъ четвърта дружина, около орждията, страшенъ ржкопашенъ бой е озвѣрилъ врагове и защитници за зло на самитѣ врагове. Десетки сърби сж намушкани отъ българскитѣ ножове, а другитѣ, които по една случайност сж могли да се спасятъ, удрятъ на бѣгъ въ входоветѣ и окопитѣ къмъ южния скатъ на Каймакъ-Чаланъ. Славата за завземането на Каймакъ-Чаланъ за мигъ бѣ превърната въ трауръ.

Опиянението отъ нанесеното поражение надъ врага е обхванало всички. Василъ Ивановъ Марсуловъ редникъ отъ Карнобатъ съ още група войници отъ 14-а рота, сж се начоголили надъ третото оржие и искатъ да го приведатъ въ действие. Отъ тукъ, отъ тамъ, побутватъ до като намиратъ секрета му и безъ нѣкога да сж стреляли